

lendas akna pealt laua peäle, watas toas ümberingi, ja wõib kül olla, et ta ka filmaga tundis, et asfi ei olnud nenda kui enne. Sest mittu riista ja tarbe asja pudusid maeas, ja olli nähha, et ta selle ülle, ni kui ka perrerahwa haleda nuttu ülle, kurb olli; ta kraaksus wägga halleda heäleaga. Sest leiwast mis lapsed temmale andsid, wöttis ta agga piisut, ja kui nad näggid, et ta jälle tahtis ärraminna, teggid nad temmale akna lahti, ja ta lendas ruttu omma teed. Nad ei näinud tedda mitmel päwal enam, ja lapsed ütlesid: „Wist se ei olnud ta mele pärrast meie jures olles, sest ta polnud sugugi rõmus, egga tahtnud süa.“

Se pääw, mil se armuta wõlla taggaajaja jälle olli ähwardanud taggasi tulla, jõudis ikka liggemale. Ilma asjata ollid Tobri palwed, miska ta temma süddant püdis ligutada, et ta maksu aega olleks pikkendanud. Tobri olli ka ennesele mingisuggust tenistust otsinud, agga ei leidnud. Maksu aeg jõudis nüüd kätte, talw läks pääw päwalt külmemaks, lummi süggawamaks, leib kallimaks ja inuimeste polest ei leidnud Tobri muud kui külma ja hallastamata meelt omma hädda wastu. Siiski hoidis ta palwes kindla usfuga Jummalala pole, ja mae-

nites naest ja lapsi ka sedda tehha. Tõeste olli selle perrekonna usfu katsumine wägga raske, ja ei wõi sepärrast ka ükski sedda immeks panna, kui nende usf wahhete wahhel kippus nõdraks jäma. Siiski piddasid nemmad Jummalala sõnnast kinni, luggesid sedda sure hõlega, ja leidsid sealt seest ennestele kinnitust. Ühhel õhtul tulli Tobri selle mehhe jurest, kellega tal wõlgu olli, ja sedda ta jälle ueste olli pallumas käinud, raske süddamega taggasi; „Maria!“ ütles ta kurwa melega omma naesele, kõik on ilma asjata, süin polle abbi lota. Se hallastamata mees ei heida armu. Weel kahheksa päwa tahhab ta odata, agga mitte kauemine. Siis peame meie omma ellumaea mahha jätma. Ma pean ehk wangi hõnõsse, ja teie laiale möda maailma minnema. Te ommale ja omma seitsme lapsele leiwa kottid kaela, ja walmistage endile keppisid. Si minna wõi teid nüüd ennam aidata.

Nende sõnnadega heitis ta ennast ühte nurka mahha ja pühkis omnad märjad filmad rättikuga. Maene ja lapsed nutsid sure heäleaga temmaga seltsis, ja pallusid tedda parrem jubba homme hakkata minnema, kui et ta otaks risumist. Selsammal filmapilgul hellistati kirrikotornist kella; kõik perrekond langes põlwili